

Arrest

nr. 185 145 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk zijn grondconflict met een lokale groep moslims en het behoren tot een etnische minderheid. Bijkomend voert verzoeker aan dat hij in het verleden werd aangevallen wegens zijn lidmaatschap van een vereniging van Santal-studenten en dat hij bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh vreest om daarvoor te worden vervolgd.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 31 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden problemen. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zijn tweede asielaanvraag werd op 24 juni 2016 niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Zijn beroep hiertegen werd bij 's Raads arrest nr. 173 658 van 29 augustus 2016 verworpen wegens laattijdigheid.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een magazine van zijn studentenvereniging, twee attesten over zijn prestaties in het secundair onderwijs, twee begeleidende brieven van zijn advocaat, een artikel over corruptie bij de politie en verschillende artikels en rapporten met betrekking tot religieuze en etnische minderheden in Bangladesh.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag werden besloten tot de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kan herstellen en/of aantonen dat zijn vrees gegrond is, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Zo verzoeker voorhoudt dat de vastgestelde incoherente verklaringen rond de verdwijning van zijn vader ronduit foutief zijn en gebaseerd zijn op een verkeerde lezing van zijn verklaringen, kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker met de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij tijdens zijn laatste gehoor inderdaad verklaard had na het vertrek van zijn vader, vijf of zes maanden geleden, deze bij familie in Rashahi is gaan wonen, waarna hij vier of vijf maanden later ontvoerd is, zelf niet verder komt dan gekunstelde post-factum verklaringen teneinde zijn incoherente verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 17 mei 2016 ten tijde van zijn tweede asielaanvraag verklaard heeft dat zijn vader vermist is sinds twee maanden (verklaring meervoudige asielaanvraag, punt 12). In het kader van zijn huidige asielaanvraag (vijf maanden later) heeft verzoeker duidelijk verklaard dat zijn vader vijf of zes maanden geleden is vertrokken uit zijn dorp en dat hij sindsdien woont bij familie in Rashahi (gehoor 17 oktober 2016, 6). Het hoeft dan ook geen betoog dat aan zijn huidige gekunstelde uitleg (met name dat zijn vader vier of vijf maanden nadat hij bij deze familie in Rashahi is gaan wonen is ontvoerd), geen enkel geloof kan gehecht worden daar verzoeker van deze ontvoering volgens zijn huidige uitleg (die ontvoering zou dan in augustus of september 2016 hebben plaatsgevonden) geen weet kon hebben gehad op 17 mei 2016 vermits die ontvoering nog niet had plaatsgehad. Dat verzoeker zich opnieuw bedient van bedrieglijke verklaringen werpt andermaal smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker laat gelden dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met de vastgestelde incoherenties, verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aldus geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar in casu duidelijk niet overtuigt.

5.3. Waar verzoeker nog laat gelden dat hij meer dan vier jaar in België is en het onredelijk is te verwachten dat hij wel zou kunnen zeggen wie het huidige hoofd is van de studentenvereniging waarvan hij lid is geweest, doet in geen geval afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag, hoewel hij documenten had voorgelegd om aan te tonen dat hij een actief lid was van die studentenvereniging, nooit heeft vermeld dat hij daardoor problemen heeft ondervonden in Bangladesh.

Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4

van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de beweerde problemen omwille van zijn functie als secretaris van een studentenvereniging ten tijde van zijn vorige asielaanvraag volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

5.4. De verwijzing naar verschillende krantenartikelen aangaande de Santai-gemeenschap en christenen in Bangladesh volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen en licht zij toe dat er in het kader van haar derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen werden ingediend, met name een magazine van haar studentenvereniging, twee attesten over haar prestaties in het secundair onderwijs, twee begeleidende brieven van haar advocaat, een artikel over corruptie bij de politie en verschillende artikels en rapporten met betrekking tot religieuze en etnische minderheden in Bangladesh. Zij benadrukt dat de situatie van de christen gemeenschap in Bangladesh de laatste jaren veel slechter is geworden aangezien de Islamitische Staat meer de overhand krijgt. Verzoekende partij vervolgt dat het ontzeggen van rechten en discriminatie aanleiding geven tot een toestand dat gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Daarenboven moet volgens verzoekende partij rekening gehouden worden met het feit dat zij reeds vroeger werd vervolgd door de moslimgemeenschap en er inmiddels enkele jaren verstreken zijn. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat haar vrees voor vervolging en subsidiaire bescherming niet werden getoetst aan de feitelijke situatie zoals deze zich thans voordoet.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 februari 2017 opgenomen grond. Zij komt in hoofdzaak niet verder dan het

volharden in haar asielrelaas, het opsommen van de door haar bijgebrachte nieuwe elementen en het verwijzen naar de algemene situatie van de christen gemeenschap in Bangladesh, waarmee zij echter de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht en al helemaal niet ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen gronden.

Dient te worden hernomen dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij door de commissaris-generaal op 31 maart 2016 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen met de moslingemeenschap en intentionele misleiding van de asielinstanties. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekende partij voorhoudt dat zij als christen behoort tot een minderheidsgroep in Bangladesh, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas, geenszins *in concreto* aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt. Waar verzoekende partij stelt dat het ontzeggen van rechten en discriminatie aanleiding kan geven tot een toestand dat gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, wijst de Raad er op dat, zoals ook in het kader van haar eerste asielaanvraag en in huidige bestreden beslissing benadrukt wordt, dit enkel het geval is wanneer de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In het dossier van verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoekende partij concreet aangetoond. Zo wordt door de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u en uw familie uw eigen huis en gronden bezitten (Gehoorverslag CGVS dd. 04/09/2015, p. 9) en dat u in Bangladesh in het bezit was van identiteitsdocumenten waaronder een geboorteakte en een identiteitskaart (Gehoorverslag CGVS dd. 25/02/2014, p. 10-11). Bovendien wijst het feit dat u toegang had tot onderwijs (Gehoorverslag CGVS dd. 04/09/2015, p. 2-3) en de beschikbare gezondheidszorg (Gehoorverslag CGVS dd. 25/02/2014, p. 13-14) erop dat u geen slachtoffer was van systematische discriminatie in Bangladesh. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.’ Deze vaststellingen vinden enkel bevestiging in de documenten die u in het kader van uw tweede en huidige aanvraag hebt voorgelegd. Zo legt u uw geboorteakte voor en verschillende certificaten die aantonen dat u uw diploma van het secundair onderwijs hebt behaald en nadien verschillende jaren aan de universiteit van Dhaka hebt gestudeerd.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS